

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Die 10. Ianuarii. De fuga sancti Ioseph in Ægyptum. Non contristabit
justum quicquid ei acciderit. Prov. 12.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

II. PUNCTUM.

2. Cor. 2. **S**ED niſi pax eſſet in amaritudine, ſola etiam amaritudo animum abſorberet.
- Sic expreſſe Apoſtolus? Ne forte abundantiori triſtitia abſorbeatur qui euſmodi eſt. Quod quidem non tantum eſt pernicioſum corpori, ne offendatur nimia triſtitia, Quia exſiccatur oſſa, & ſicut tinea veſtimento, & vermis ligno, ita nocet cordi; Sed & animo maxime officit, qui nimia intabefcit amaritudine, & ſuis quodammodo deſtituitur facultatibus, unde Sapiens, Non eſt ſenſus ubi eſt amaritudo, ſcilicet nimia. Imo & ipſi animæ ad ſalutem & perfectionem valde aduerſatur, quia ſic magis patet tentationibus, diffidit Deo, languit virtute, ſibi gravis, oneroſa eſt aliis, propè in deſperationem agit; in quodam denique peccatorum inferno detinetur. Sic ſanctus Auguſtinus interpretatur illud quod Iacob dicit ad filios ſuos, Deducetis ſenectutem meam cum triſtitia ad inferos. Videtur, inquit, hoc magis timuiſſe, ne nimia triſtitia ſe perturbaretur, ut non ad requiem beatorum iret, ſed ad inferos peccatorum. Neq; enim paruum anima malum eſt triſtitia, cum etiam Apoſtolus quidam tam ſollicito timeret ne maiore triſtitia abſorberetur. Atque idem denique Apoſtolus, poſt commendatam pacem, Nequa inquit, radix amaritudinis ſurſum germinans impediat, & per illam inquinentur multi. Videſne quantum inde aliquando fueris inquinatus?
- Lib. 12. de Grn. ad lit. c. 33.
- Hebr. 12.

III. PUNCTUM.

IN pace igitur amaritudo, & pax in amaritudine; Ne nimia pax efferat, aut nimia amaritudo nimis deprimat; omni cuſtodia conſerua cor tuum, ait Sapiens, Ne declines ad dexteram neq; ad ſiniſtram, a verte pedem tuum à malo; Vias enim qua à dextera ſunt, novit Dominus; per verſa vero ſunt qua à ſiniſtris ſunt. Ipſe autem rectos faciet curſus tuos, itinera autem tua in pace producet. Ipſe eſt qui ut ait Job, utque interpretatur ſanctus Gregorius, Sic facit ventu pondus, & aquas appendit in menſura. Ipſe eſt qui, ut habet ſacrum proverbium, Reſum dolore miſcet, & extrema gaudij lætæ occupat. Ipſe eſt denique qui nos facit quaſi triſtes, ſemper autem gaudentes. Vide ergo ne te illi opponas, ne ſi pure bona & tranquilla vis habere omnia; dicatur tibi, Fili recordare quia recepſiſti bona in vita tua; aut ſi mala, ſine pace & patientia recipias, tu cum illis gemas qui dicunt, Laſſati ſumus in via iniquitatu, & ambulavimus vias difficiles: viam autem Domini ignoravimus. In praxi Veritatis propoſitæ, via eſt Domini, qui in monte Thabor dum abundat Lætitia, de paſſione loquitur: Et in monte Calvarie dum ſaturatur opprobriis, & doloribus immergitur, de paradyſo cogitat & ſermocinetur. Vade & tu fac ſimiliter.

Vide Dominicam ſecundam Quadrageſimæ, & libri tertij de Imitatione Chriſti, cap. ſeptimū.

DIE X. IANVARIJ.

DE FUGA SANCTI IOSEPH
IN ÆGYPTUM.

Surge, & accipe Puerum & Matrem eius, & fuge in Ægyptum. Luc. 2.

VERITAS PRACTICA.

Non contriſtabit Juſtum, quidquid ei acciderit.

Prov. 12.

RATIO EST, Quia nihil ſibi accidere luſtus putat, niſi Deo volente.

Sed quidquid Deo volente accedit, non contriſtabit luſtum.

Ergo nec quidquid ei acciderit. Et tamen tam multa te contriſtant.

I. PUNCTUM.

PRACTICIS de more omnibus quæ ſpectabant ad Legem purificationis, reverſi ſunt in Galilæam, in civitatem ſuam Nazareth.

Luc. 2.

Ita expreſſe ſanctus Lucas. Tum, verò vix unum aut alterum diem exegerant, Cum ecce Angelus Domini apparuit in ſomno Ioseph, dicens, surge & accipe puerum & matrem eius, & fuge in Ægyptum, & eſto ibi uſque dum dicam tibi: futurum eſt enim ut Herodes quærat puerum ad perdendum eum. Qui conſurgens accepit puerum, & matrem eius nocte, & ſeceſſit in Ægyptum. Sic difertis & paucis quidem verbis ſanctus Matthæus, ſed quibus magna latent myſteria, & multâ conſideratione digniſſima. Qualis namque hæc agendi ratio, & quam ſtupenda Dei Providentia

Prov. 24.

dentia erga tres illas personas, quas habebat in mundo carissimas? Nonne Deo suaviores erant viæ servandi Filij? Nonne ille est qui in manu sua cor Regum tenet? Nonne cor Herodis immutare poterat, aut aliorum detorquere? Nonne Civitatem Nazareth, aut Josephi domum, aut selectam illam familiam ab omni turam injuria conservare? Nonne invisibilem reddere? aut inaccessible, aut terribilem, aut fulminatricem! Quid denique non poterat Omnipotens? Et ecce quasi nihil posset, procul amandatur universa familia; protinus fugit, & fugit in Ægyptum!

At saltem præstò sint currus, præstò equites, ipsique non desint Angeli, qui fugientes vehant aut portent; saltem expectetur clara dies, vel nox inclarescat illustrandæ, quantum est satis, tenebrosæ viæ; saltem justa concedatur mora comparando viatico, componendæ suppellectili, salutandis vicinis, ac tam longo molestoquæ itineri præparando. Nihil horum; sed illo ipso momento consurgens Joseph accipit puerum & matrem ejus, domum deserit, dat se itineri, unam Ægyptum cogitat.

O Judicia Dei, vere abyssus multa! quis crederet hos tres exules familiam Dei esse! vel quis crederet, sic Deum regere familiam suam! Sed erigere anima mea, erigere altius quam sunt humana omnia. Cernenti quidem illos oculis carnis, ut sunt omni humana ope destituti, nihil videri possit miserius; sed attenta mente consideranti qua promptitudine obediunt, qua modestia incedunt, quo silentio, qua quiete, qua tranquillitate, & quibus canticis Deum laudant, nihil videri debet sublimius.

Pr. 12.

Is. 45.

Thron. 3.

Sic itaque illos attentè considera, ut videas ad imitationem & praxim, quam verè Sapiens dixerit. *Non contristabit iustum quicquid ei acciderit*, Nempe nihil sibi accidere putat Justus, nisi Deo volente, aut permitteate, qui idcirco expresse dicit, *Ego Dominus & non est alter, formans lucem, & creans tenebras, faciens pacem, & creans malum: Ego Dominus faciens hæc omnia*. Qui & queritur & minatur, si quis aliter sentiat; *Quis est iste qui dixit, aut fieti Domino non jubente? Ex ore Altissimi non egredientur nec bona, nec mala? Quasi diceret, quis est iste ignatus, quis iste temerarius, quis iste blasphemus in divinam Providentiam, qui dubitet non æque eam procreare mala atque bona: Adco non ille justus est qui de hoc dubitet, ut tanquam injustissimus & iniquissimus sit puniendus.*

Haynefue Pars prima.

Eccerte is erat inter alios, error amicorum Job, qui putabant alienum à Deo esse, punire bonos & innocentes, contra quos Dominus unum eorum loquens, *tratus est furor meus in te, & in duos amicos tuos, quoniam non es tu locuti coram me rectum, sicut servus meus Job*. Quid clarius? quid expressius? Credidit Angelum nunciasse Josepho fugam, aut illum nuncium non nisi à Deo esse? Cur non æquè credes, alia sic à Deo provenire mala, cum id æquè scriptura testetur?

II. PUNCTUM.

SED quicquid Deo volente accidit, non contristabit iustum.

Aut cerè justus non erit, si inordinatè contristetur. Nam sicut nihil justius quàm Deo volenti & jubenti parere & subjici, sic nihil injustius quàm velle se, suamque voluntatem præferri divinæ. *O homo tu quis est, qui respondes Deo? Vel enim judicas illud quod accidit injustè, à Deo accidisse, vel justè, si injustè, injustus & iniquus ipse es, qui Deo injustitiam imputare ausis.* Nunquid iniquus est Deus qui infert iram, inquit Apostolus, *absit, alioquin quomodo judicabit Deus hunc mundum?* Quod si id justè putas factum, nec aliter nisi justè & sanctè posse Deum aliquid facere credis, sicut ait Deo Sapiens, *Cum sis justus, justè omnia disponis*; Nonne etiam tu injustus es, si contristecis & doleas de eo quod tu ipse justum & justè factum putas? Sic egregè S. Gregorius in hæc verba Job, *Sicut Domino placuit ira factum est,*

Rom. 9.

Ibid. 3.

Sap. 15.

L. 2. Mor.

c. 19.

CV M enim in hac vita, ea que volumus patimur necesse est ut ad Eum qui injustum velle nihil potest, studia voluntatis nostræ inclinemus. Magna quippè consolatio in eo quod displicet, quod illo ordinante erga nos agitur, cui non nisi justum placet. Si igitur justa Deo placere scimus: pati autem nulla nisi qua Domino placuerunt, possumus; justa sunt que patimur; & valde injustum est si de justa passione murmuramus.

Hoc est ita certum ut ab impijssimo mortali-um, nempe Antiocho Rege, voluerit Deus publica confessione declaratum, ne ut deinceps auderet aliquis id negare, quod tam nefarius protulisset, ipsa veritate convictus, *iustum est, inquit ille, subditum esse Deo.* 2. Mach. 9.

III. PUNCTUM.

NON contristabit ergo iustum, quicquid ei acciderit; Cum nihil nisi Deo volente, sibi quicquam putet accidere, & quicquid à Deo accidit, tam justum putet, ut justè de eo contristari

Q

108

Pf. 118.
Apoc. 16.

Sap. 5.

Judith. 8.

non possit. *Iustus es Domine, & rectum iudicium tuum. ETIAM Dominus Deus omnipotens, vera & iusta iudicia tua, cum vel detrudit animas in infernum, non possunt incusare Dei Iustitiam, sed omnes coguntur dicere, In malignitate nostra consumpti sumus. Quanto magis iustus & bonus est cum te hic punit, ne in æternum puniaris? Non ulciscamur nos pro his qua patimur, inquit for- tissima Judith, sed reputantes peccata nostra, hæc ipsa supplicia minora esse flagella Domini, quibus quasi servi corripimur, ad emendationem & non ad perditionem nostram, evenisse credamus. Ob- serva illud quo utitur, verbum, non ulciscamur. Est enim quoddam ultionis & vindictæ genus in Deum, cum nimis contristati contrariis eventibus rationes prætendimus nostræ tristitiæ & af- flictionis, quasi vellemus illum arguere aut nos*

ita iustificare, quasi hoc immeritò pateremur quod patimur, hoc est ut illa ipsa Judith admo- nebat, *improperium murmurationu sua contra Do- minum proferre; Unde & ipse Dominus, Nun- quid irritum, inquit, factes iudicium meum; & condemnabam me ut tu iustificarè? Vides quam id sit injustum & impium! sed videsne quomodo hanc impietatem admiseris? Ingemisce, & deinceps illud Davidicum in adversis habeto familiare, Obmutui & non aperui os meum quoniam tu se- cisti. Et in illatis injuriis, Dominus præcepit ut malediceret, & qui est qui audeat dicere, quare si fecerit?*

Vide Feriam 2: infra Hebdomadam sextam post Epiphaniam: Ferias Quadragesimæ, & præ- fertim Passionis, ac Verbo *Adversitas*.

Iob. 40.

Pf. 38.

2. Reg. 16.

DIE XI. IANVARIJ.

DE REDITV AB ÆGYPTO IN NAZARETH.

Surge, & accipe Puerum, & Matrem eius, & vade in terram Israel: Defuncti sunt enim qui querebant animam pueri. Math. 4.

VERITAS PRACTICA.

Meliore rerum statu non magis gaudet Iustus, quam deteriore doluit.

RATIO EST Quia ideirò deteriore statu non doluit Iustus, quod in illo magis spectaret divi- nam voluntatem, quam suum particulare com- modum vel incommodum.

Sed in meliore statu sic Iustus magis Deum conside- rat, quam seipsum.

Tum ergò non magis gaudet quam ante doluit. Quod perfecta Indifferentia est, à paucis cognita

I. P U N C T U M.

JAM de sancto Iosepho secedente in Ægyptum, dixerat Evangelista: *Et erat ibi usque ad obitum Herodù. Tum verò paulò post; Defuncto, inquit, Herode, Ecce Angelus Domini apparuit in somni Ioseph in Ægypto, dicens, Surge & accipe Puerum & Matrem eius, & vado in terram Israel. Ac deniquè, hanc subjungit ra- tionem, Defuncti sunt enim qui querebant ani- mam pueri. Cur sic toties sit mentio de Herodis obitu? Nempe ut advertas diligentius, sic divinã Patris æterni providentiam suaviter & tempera-*

tè omnia disponentem, ut non prius Filium ab Ægypto revocaverit, quam defunctus ille fuerit cuius causa Filius in Ægyptum secesserat; nequè prius illum defungi voluerit, quam naturalis vi- tæ cursus exigeret. O rem planè miram! Ecce nec pro Filio suo carissimo vices rerum aut ordi- nem mutat Deus: & tu sæpè velles tui causa per- verti omnia! Confundere ad hanc perversitatem animi tui, & cum Davide dicito: *Dixi, Deus meus es Tu, in manibus tuis sortes mea,*

Monitus ergo Ioseph ab Angelo, statim acci- pit Puerum & Matrem, & venit in terram Israel, iterumquè admonitus secessit in partes Galilææ, & habitavit in Civitate Nazareth, Quando pu- tas cum gaudio, quantaquè communi Trium læ- titia? Cerè non videtur alienum à pietate & Ju- stitia, si cogitentur Sanctos hos Exules tantisper recreatos fuisse; vel cum primùm auditus est re- petendæ patriæ nuncius, vel cum foeliciter eò remearent, ubi meliusculè Puerò Jesu futurum esset. Cave tamen putes, tum eis accidisse quod sentis in meliore rerum statu; cave putes exulta- verint inordinato gaudio, gesticerint insolita quadã lætitia, aut sermones longos de re sua mi- scuerint. Sūt hæc solita scilicet humanæ levitatis probra; sed vir Iustus & fortis, sui semper similis

scit

Pf. 30.